

РЕШЕНИЕ

№ 2909

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 06.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **963** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. К. А., чрез законния ѝ представител – К. М. А. срещу отказ за влизане в Република България - № 4/2.1.2021 г., издаден от контролиращ служител, Граничен пункт ГКПП Аерогара С. към Г. – С., регионална дирекция „Гранична полиция“ към ГД „Гранична полиция“ – Аерогари-МВР

Жалбоподателката твърди, че е придобила българско гражданство на основание чл. 10 от Закона за българското гражданство. През 2020 г. заминават с майка си в Кралство Б.. На 2.1.2021 г. с редовен полет от Н. се връщат в Република България, където е постоянният им адрес. При пристигане на Летище С. е издаден оспореният отказ. Твърди, че той е нищожен – не съдържа мотиви от правна и фактическа страна; липсата на явни мотиви води до нищожност. Не е ясно качеството, в което е издаден актът. Той противоречи на материалното право – не е обосновано твърдението на ответника, че жалбоподателката и нейната майка не са притежавали валидни документи за самоличност – жалбоподателката е притежавала валиден документ – български международен паспорт. Чл. 35, ал. 2 от Конституцията на РБ и чл. 3, т. 2 към Протокол 4 от Европейската конвенция по правата на човека предвиждат, че не може да ѝ се откаже влизане в страната. Същевременно, съгласно чл. 25 от Конституцията никой гражданин не може да бъде лишен от българско гражданство. Налице са нарушения и на Конвенцията за правата на детето от 1989 г. Майката също е имала валиден документ – удостоверение за пътуване зад граница на бежанец.

Жалбоподателката се ползва от правото на семеен живот на основание Европейската конвенция по правата на човека. Конвенцията за статута на бежанците също защитава правото на свободно придвижване. Действията на администрацията противоречат на целта и духа на закона.

Ответникът – контролиращ служител, Граничен пункт ГКПП Аерогара С. към Г. – С., регионална дирекция „Гранична полиция“ към ГД „Гранична полиция“ – Аерогари-МВР, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Оспореният отказ е съобразен с чл. 14, т. 1-3, вр. с чл. 6, пар. 1 и 5 от Регламент /ЕС/ 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9.3.2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на лица през границите, доколкото на гражданин, който не отговаря на условията за влизане, се отказва такова. При влизане в страната служителът е осъществил гранична проверка след проверка в интегрираната информационна система „Граничен контрол S.I.S. I 4 A.“. Там документът за самоличност на жалбоподателката е въведен в системата като обявен за недействителен с мярка – изземване и установяване на самоличността. Сигналът е разпространен в Ш. информационна система, с държава на въвеждане – България и дата на валидност – 26.6.2023 г. С оглед на изложеното граничният полицай е следвало да предприеме съответните действия, при условията на обвързана компетентност. В жалбата е извършено смесване между понятията за отказ за влизане в страната по чл. 10 ЗЧРБ и забраната за влизане в страната по чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. Жалбоподателката твърди, че не е български гражданин, поради което следва да се третира като чужд гражданин. Приложим е Законът за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, както и членовете на техните семейства. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира разноски.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт. По отношение на спора относно липсата на посочване на органа, пред който може да се оспори, както и на срок за оспорване, с определение от 17.2.2021 г. съдът изложи мотиви относно приложимостта на чл. 140, ал. 1 АПК, поради което и следва да се приеме, че жалбата е в срок. Предвид посочената норма обаче също така следва да се направи извод, че липсата на тези реквизити не би се отразило на валидността на акта. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 3282р-1405/22.5.2017 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, като и заповед № 4664/165 от 19.2.2020 г., в рамките на предоставените му правомощия. Спазена е предписаната от закона форма.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя за нищожност на акта поради липса на мотиви. Видно от оспорения отказ за влизане в страната, в него изрично е посочено, че жалбоподателката – Р. К. А., не е притежавала валидни документи за пътуване, а като правно основание е посочен чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ. В графа „забележки“ е посочено „лицето е лишено от българско гражданство“.

Видно от протокол за изземване от 2.1.2021 г. от майката на жалбоподателката е иззет 1 бр. паспорт №[ЕИК]/19.2.2020 г., издаден от МВР на името на Р. К. А.. На 7.1.2021

г. жалбоподателката и нейната майка са били върнати обратно за Айдохвен.

Изготвено е съобщение от 2.1.2021 г. от началник група 03 ГКПП Аерогара С., видно от което е направена справка в „НО“, при която се е установило, че посоченият по-горе паспорт на жалбоподателката е бил обявен за недействителен от издаващия орган с мярка – изземване и установяване на самоличността, сист. №[ЕИК] и дата на залагане 5.10.2020 г. Сигналят е разпространен в Ш. информационна система, мярка към обекта „Конфискация“, държава въвела сигнала – България с дата на валидност 19.2.2027 г. Посочено е, че лицето е лишено от българско гражданство.

Изготвена е справка за жалбоподателката от А. – „Български документи за самоличност“, видно от която СДВР е обявило документа за невалиден.

Жалбоподателката Р. К. А. е [дата на раждане], в [населено място]. За раждането ѝ е съставен акт за раждане № 883/31.12.2019 г. в Столична община, район „К. село“ и с ЕГН [ЕГН], въз основа на уведомление от Държавна агенция за бежанците, че майката К. М. А. е лице без гражданство, с баща – неизвестен, поради което и лицето следва да се впише като български гражданин, на основание чл. 10, ал. 1 Закона за българското гражданство.

С решение № 1417/2.6.2020 г. на Д. при МС е прекратен статутът на бежанец на К. М. А., като е прието, че тя е гражданин на Л..

С писмо № 06-00-57/2020 г. на министерството на правосъдието, изпратено до СО, район „К. село“ е взето становище, че Р. К. А. не следва да се счита за български гражданин. Последните два документа са отразени в акта за българско гражданство, графа „бележки“.

Установява се, видно от решение № 4715/6.11.2001 г. на Агенцията за бежанците, както и преписката по издаването му, че на К. М. А. е предоставен статут на бежанец. С решение № 6923/10.12.2019 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците е образувано производство за прекратяване предоставения статут на бежанец. В рамките на това производство е проведено интервю, на 4.2.2020 г., в което К. А. е посочила, че е лице без гражданство и е декларирала, че никога не е имала издадени ливански документи за самоличност, а само български; никога не е пътувала до тази държава и никога не се е връщала обратно до страната си по произход, от датата на пристигане в Б.. В интервюто е посочила, че не поддържа контакт с бащата и не може да го посочи – „това са много лични работи“.

Видно от изисканата от Д. преписка са приложени два броя паспорти, издадени от Л., на К. М. А., съответно № RL 2391976/7.11.2012 г. и валиден до 7.11.2017 г. и паспорт № RL 3861838 от 13.7.2016 г. и валиден до 12.7.2021 г., видно от които като гражданство е вписано „ливанско“. Видно от отбелязванията в тези паспорти, тя е извършвала множество пътувания от и до Л.. В този смисъл е била и постъпила информация от офицера за свръзка на Кралство Б., с което са информирани българските власти за това, че с българските документи за самоличност К. А. е пътувала до различни държави в Европа, а оттам – до Л., с ливанските си документи за самоличност. Тези данни са за периода от края на 2012 г. до края на 2019 г. Данните от паспортите съвпадат и данните за преминавания от ГДПП-МВР.

В решението на Д. е прието, че в проведеното интервю К. А. е предоставила невярна информация, както и е укривала съществена за нейния случай информация. Посочено е, че са полагани множество усилия за установяване на контакт с чужденката, но тя не е намерена на постоянния и настоящ адрес, нито на посочените от нея телефонни номера. Прието е, че решението е влязло в сила, доколкото съобщението е върнато с

отбелязване „непотърсено“. Посоченото решение е обжалвано пред АССГ, като с определение № 9359/1.4.2021 г., постановено по адм.д. № 1556/2021 г. на АССГ, 5 с-в жалбата е оставена без разглеждане; производството по делото е било прекратено. Определението Не е влязло в сила.

Представено е и писмо, заверено от началник на Административната секция окръг Ю. Л., Главна дирекция „Управления и местни съвети“, Министерство на вътрешните работи и общините“, видно от което кметът на населеното място Кафархата удостоверява, че К. М. А., родена в Л. на 7.2.1991 г., не фигурира в списъците и регистрите по гражданско състояние, поради което е направени извод, че не притежава ливанско гражданство.

Изпратено е писмо от Министерство на правосъдието, във връзка с изискано становище за гражданството на жалбоподателката, до Посолството на Л. в Република България, с искане за сведения относно това дали К. А. има ливанско гражданство, но отговор не е получен.

Видно от писмо от 22.3.2021 г. от началника на ОБДС, СДВР, се установява, че статусът на паспорт №[ЕИК], издаден на жалбоподателката, на 19.2.2020 г. е сменен в Националния автоматизиран информационен фонд – „Национален регистър на българските лични документи“ на „невалиден“, с причина „лишаване от българско гражданство“, на основание писмо от СО, район „К. село“, изх. № РКС20-ДИ04-434/17.9.2020 г. Изпратено е писмо до законния представител на жалбоподателката – К. А. на заявения постоянен адрес, да се яви в ОБДС-СДВР, като носи и паспорта за самоличност.

От СДВР е постъпило писмо от 5.4.2021 г., видно от което се удостоверява, че писмо с рег. № 513000-55664/9.11.2020 г. по описа на „Български документи за самоличност“ при СДВР е изпратено на К. А., на 17.11.202 г., с номер на товарителница 5106880, като не е постъпила информация дали пратката е била връчена.

Предвид така установеното съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ (И.. - ДВ, бр. 29 от 2007 г.) (1) (И.. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.)

Чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква.

В случая се установи, че на жалбоподателката е бил издаден паспорт, като първоначално било прието, че е станала български гражданин, на основание чл. 10 от Закона за българското гражданство – придобито е гражданство по месторождение доколкото е родена на територията на Република България и че не е придобила друго гражданство по произход /майката К. А. е прието, че е била без гражданство/.

Впоследствие обаче са установени множество неизвестни до този момент факти - така наличието на ливански паспорт, в който е вписано, че майката на жалбоподателката е ливански гражданин; сигнал от офицера за връзка на Кралство Б. за пътувания до Л. с този паспорт и установяване на множество пътувания до тази страна; самоличността на бащата на жалбоподателката не е неизвестна. От писмото от кмета на населеното място Кафархата не се установява достъп до кои точно регистри за гражданско състояние има; дали установеното удостоверяване е в рамките на предоставените му правомощия. Все още липсва официален отговор от Посолството на Л. в Република България в отговор на запитването на Министерството на правосъдието.

Независимо от тези факти, следва да се отбележи, че в оспорения акт невярно е посочено, че жалбоподателката е лишена от българско гражданство, доколкото в случаите по чл. 10 ЗБГ не би могло да се стигне до лишаване от такова.

На следващо място, съгласно чл. 49, ал. 1 от Закона за българските документи за самоличност би могло да се обявят за невалидни паспортите и заместващите ги документи, при наличието на предвидените там предпоставки, като съгласно ал. 2 невалидността се обявява от органа, който ги е издал. Налице са косвени доказателства за наличие на изявление на СДВР в този смисъл /като не е представен препис от същото/, което изявление е въведено и в Ш. информационна система. Волеизявлението на компетентния орган за обявяване на невалидност представлява индивидуален административен акт доколкото с него се засягат права, свободи и законни интереси по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Ето защо и като такъв, следва да се признае правната възможност да бъде оспорен. Преди това, за да може да го оспори, жалбоподателят следва да бъде надлежно уведомен за този акт. В случая обаче се установява /видно от цитираното по-горе писмо от СДВР/, че е направен опит за уведомление /като съдът изрично изиска доказателства в тази насока/, но не се установява по какъв начин е извършено; какво е констатирано при връчването на уведомлението; може ли да се приеме, че то е редовно. Единствено е посочено, че не е постъпила информация, че пратката е връчена. С оглед на изложеното следва да се приеме, че този акт /по чл. 49, ал. 2 ЗБДС/ не е влязъл в сила. Ето защо и отказът, постановен въз основа на него, е незаконосъобразен – постановен е преждевременно, без да е установено влизане в сила на предхождания го акт по чл. 49, ал. 2 ЗБДСл; в закона не е предвидено предварително изпълнение по силата на постановяването му, нито се установява волеизявление в този смисъл.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е основателна- оспореният отказ следва да бъде отменен. Делото следва да се върне като преписка за продължаване на по-нататъшните процесуални действия във връзка с уведомяването за акта по чл. 49, ал. 1 ЗБДС от органа, постановил акта и след евентуалното му влизане в сила – евентуално произнасяне с отказ за влизане или постановяване на мерките по чл. 39а ЗЧРБ.

По разноските. Предвид основателността на жалбата, на жалбоподателя следва да бъде присъдено възнаграждение за един адвокат от 1000 лв., съобразно представения списък с разноси, като съдът намира за неоснователни възраженията на ответника за прекомерност предвид фактическата и правна сложност на делото.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Р. К. А., [дата на раждане] , чрез законния си представител – К. М. А., отказ за влизане в Република България - № 4/2.1.2021 г.

ВРЪЩА делото като преписка за изпълнение на дадените в това решение указания.

ОСЪЖДА ГД „Гранична полиция“ да заплати на Р. К. А. сумата от 1000 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ:

